

ԱՌԵԻԵԼԸ

ՕՐԱԹԵՐԻՍ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ԳԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱՃԱՊՐԱՅԻՆՈՒԹԻՒՆ

Պոստի իր գաղտնիքով հարկով	արհեստագիտական	140 Դրո
	վեցամսայ	70 »
	երեամսայ	40 »
Օսար հրկիզման համար	արհեստագիտական	40 Զր
	վեցամսայ	20 »

Քրամի փոխարեն Պոստայի փող կ'ընդունուի 115 դրոսի փողը 100 դրոսի հատուկ:

Տեղական բրդատարի ծախքի բաժանագրերում կ'ընդունուի:

Մանուկանց համար պիտի է դիմել ուղղակի նմարագրում:

20 ՓԱՐՍ

در اعلامه اداره عامه (آر و ا) غز تسمى اداره خاتمه
 ԳՈՒԽ, Ղայարթիս, Նորագունեակեան Խոն
 Les annonces sont reçues
 à la Direction du Journal "AREVELK"
 Galata, CONSTANTINOPLÉ.

Նամակ կամ ուրիշ գրութիւն պիտի եւ ուղղի
 ԱՐՄԵՆԵԼԻ ՕՐԱԹԵՐԻՍ
 ԽՐԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆ

20 ՓԱՐՍ

ԿՐՈՒԹԵԱՆ ԱԶԳՆՈՒԹԻՒՆԸ

Մանկիկ մին էր, հաղի եռամեայ, անուշ գոզորով ու փափուկ, որ յանկարծ այս խորհրդածութեան ստիժ տուաւ ընկերութեան մը մէջ. թէ ինչ կ'ընար ըլլալ այդ քնքուշ է-ակին զեղեցիկութիւնը ապագային, եթէ յաւ կ'ընթացի ստանաւ:

Պոզորներ եղան թէ զեղեցիկութիւնը բացարձակապէս անմատ քան մըն էր կ'ընթացնէն, թէ վայրենիներ կային որոնք զեղեցիկ էին, և թէ ընդհակառակը բարագործութիւնը թշնամի էր քանակն զեղեցիկութեան:

Եթէ նկատենք զեղբ կրթութեամբ նախնայապէս իմաստ, եթէ համեմատական փափուկ, բարձր ձեւերու, ցայտուն գոյներու մէջ փնտռենք զայն, եթէ քաջատու կամարով կամարութիւն մը, ուսուցիչ արիւն-ներ, պինդ շնչեր, լեցուն վանուներներ միայն համարենք տարբեր ա-նոր, արբարբ լուսնի կարծնի աղիւ-կը որ վարչականը զգին, և տապա-լը ուսին՝ անտառ կ'ընթաց փայտ կտրուաւ հովին ու քամիին բարդ կտորութիւնը ծծելով, շատ աւելի զեղան է, քան ուսումնի օրիորդ, որ կ'ուսուցանար սրահաններու ցանցին տակէն միայն կը նայի արե-ական իր միջքը պահպանելու համար անոր կիզի փայլապանքն:

Կեցը, սակայն, կ'անհամարձե-ր իմութեան մէջ, յատկապէս բաժանուներ ուսին իր անէնն աղ-նի, ամենէն սուրբ, ամենէն պաշ-տելի հանգամանքը շնորհք է, անէն զուրկ կը կորսնցնէ հմայքը բոլոր չնչնալ ձիւրբներուն: Բարձրուել հո-սանք մը, լամբը մը յաղկայանած, ճակատ մը վետ, ձիւրբը եւ որ աչքը կը զիւրբեն, բայց ինչ որ զմայքը կ'աղղէ հոգիին, բուն իսկ հոգին է, որ կը լեռնուցանէ, կ'աղղորդէ ամ-բող անձը ինչ ձեւերով ալ ներկա-յանայ:

Գոյները, ձեւերը, ձայները բնու-թեան հնարան են, բայց անոր կը մնան առանց շնորհքի, որ բոլոր յատկութեան ներդրանակութիւնը, զանոնք ընդգրկող, ձեռնարկող նա-րան է, և որ կը ձեռնարկէ ձեռնարկող զեղեցիկութիւնը, այն որ սկզբը չու-նի, այն որ վերջը չունի, յարեմանա-պէս իտեալ կուգար: Եթէ ձեռնարկողը ձեւը չէ որ պատշաճ կ'ընէ բնութեան, այլ անոր վրայ ծախքով ծախքով աչ-քին բիւրբը, թարթիչները չեն որ աստուածային լոյսով կը վառեն աչ-քերը, այլ նոյնուամբը: Եւ նա-յուսաբար, և ծախքը հոգիին է, որ կը լաւանուի ամբողջ անձին, կ'աղ-նուցանէ զայն, կը բարձրացնէ, գերակայութիւն կը դարձնէ:

Պարտ է այդ հոգին յղկուի, զարդացած, վերացած ըլլայ սակայն, որպէս իր ճառագայթները լուսա-ւորեն մարմինը, որ անկեղծան ա-տաղծն է, կուզ, ուրիշ պիտի գո-յանայ հրաշալիք տգեղը:

Եթէ կրթութեան արդեւորութիւնը չըլլար, գոյուցանէ չարիտ անկեղծ անմուտ այն խորնիկ անմարմին-թեան գաղտնիքը, որ զմզմ կը մէջ միշտ զեպի այն անձերը, որոնք կը-րթութեամբ կը մտնեն մազին: Ին-չու հրապարակ չենք գտնար զեղանի արուոր աղկան թով, որ, զառաջ, զգիտուն մէջ կը տարուբերի թար-թութեան ըլլալով: անոր շարժում-ները, անոր ծիծաղը, անոր գոգոնա-քը, նոյն իսկ ամենէն զորովոտ տե-սարաններու մէջ, պարզ, կ'ապրի բան մը ունին, որ շնորհարի պէս կը առ-ուերգէ արցունք աչքին, ու կը շը-քընէ վարդը թուշիւրուն և նուրը չընթանքներուն:

Իսկ ապրին, իրաւ է թէ քաղաք-կրթութեան արտադրած երազիկները

կը զառանցնէ շուշանը այտերուն, և ամառան աչքերուն փայլը կը մարէ: Բայց այդ մարմին մէջ իմա-ցականութիւնն է որ շրթն կ'ընէ ծորուտ հոգրեր մը պէս, որ անէն լարարի մը բոցերը, կայծերը, ցը-րարիք, ճաճանները ունին, և վայրա-կին հեծկտուրով կը բարբախտ ամբողջ անձին մէջ, երբ կը սկսի լուսիլ, այդ նեւձ մայրը կ'ողորմուի յանկարծ, և արտեւաններն ծոգրեր, ճակտին ծիր բարձր վարսեր անգամ կը սառուտան հոգիին բարդ ներշնչու-մներով: Ամէն զաղափարի, ամէն զգազման համար, նոր արտաբայու-թիւն մը ունին բերբեր, և զէմբը փիթուումը, կ'ընթացնէ, զորս զըս-պելու կամ ցոյց տարու ճիշդին մէջ պարտի կը դառնայ: Ամէն ցաւ, ամէն յիշատակ արձագանք մը ունի անոր կիրի հոգույն արքին մէջ, և ամէն տեսարաններ կ'անդրադառնան հոս, ինչպէս լակի մը բերեղ երեսին վրայ ծիւծիւծները երկիւրքիւ ու հա-կազդեցութիւնը այդ կերպոյն ան-զբաղարձակութեամբ, յերթուա երանգ-ներու բարդ բանաստեղծութիւնը կը նկարէ անոր զէմբին վրայ, յոյժ-անքը հրարքին, զայրուածքը փա-տուութեանը զէմ, ինչպէս յարձ-տակութիւնը արիւն բանեւում համար, զուրկ տառապանքներուն նկատմամբ, կը տարցնէ իր ձայնը, կը խորնու-ցընէ շնչը, ու բառերը նուազի մը բարդ թրթուումներով կը բլրին լամբին զորս, ու կը հարկէ բը-զապուսներու մեծ վառարանը հոգին:

Վերջոյնքէ այս ամենը, ու մար-մինը պիտի մնայ լերկ շրուանքի մը պէս, որուն հատկանքը փոքրացած է անգլուծ ձեւը մը:

Այսպէս պիտի ըլլար զեղեցիկու-թիւնը առանց զարդացման:

ՍՊՈՒՆ

ՊԵՏԻԿ ԼՈՒԹԵՐ

ՓԵՏԸ

Ձեւով երթանք որ ինչ ըլլի, խաչը կը պատկերէ, կը պատկերէ, էն փէտը որուն վրայ Գրիտոտ գամբը եւ. ժամ երթանք որ էն փէտը պազանի տան միջէն...:

Նորարարական որոնողներու մէջ պատասխարած Լուսարդի թողութիւն-րուն խոսքերն են ստերը զոր թիւստի-քին յոյժ թէլարդի մէջ յարուանէն կ'արտաբայուի (Մասին, 8-րդ թիւ):

Կատմ իրականութեան արտա-բայութեան հետ իրականութեան արտա-բայութեան միջև մըն է: Բայց ամենը կը կառչուի իմ սահմանին, փաստի վեր անոր զմիջով իմ տոնիստ ալ զմիջով է:

Պարտաւ չունենանք. միտարար թրթուումներուն օտի ծիծաղ մը զբախ-տելի, թիւստիցն է որ կ'ընէ — պիտի արտեմէ, ալ հիմա կ'արտեմէ որ մեր որ-բերք ամէն կիրակի երեզնիք երթան, հայ կ'ընէն դաս ամեն, ու տուրի օրերը հա-ղորդութիւն: Բայց տղաքը արդէն աղէ-կ տեսան են իրենց դասը. մեր եկեղեցին շատ ժպար բարբ բաները կան, և մեր ժամը հարկի փոխ Յիսուսին, ու մեր խաչը շարժելու է երկրի ու վեճը վեր կը գտնէ վիճող զգուտներուն:

Ճակատան ձեռքին մէջ կ'առնեն, ու կը մտնենով, մեղանցման, քան տարի վերը կը որոնանք այսօրուան սերունդը տար-րը սերի ըլլայ մեր հանրային կեանքին մէջ, ու խաչող տարր մը... Եւ ինչի՞նչ ա-նանկ կու գայ որ մարմնայ մէջ մասն է որ կը կարեն կը խլեն ինձմէ:

Փաստի զի այն աղբերուն մէջ իսկ ուր զարգացողութիւնը դարձնէր ի վեր բն-տանութեան իրաւունք ստացած է, կրու-նական խորութիւնները հաղի նախա-պարտութեանը կարգն անցած են, հա-կին պատմական յիշատակներ դարձած և մեզք քաղաքակրթութեան շարժարարը նոր խածած ենք դեռ:

Պարման — դարման չէլայ, Ի դուր այս պատկերի կոմիւնիտեան, ու շարտա-ծութեան արարներն ալ քիչ մը բարե-խոսքութեան պիտի պահանջենք. անոնք իրենց դրամարկը լայն կը բանան մեզի ու պիտիտրին ամբողջ կը կրկին Մեզք կրտական ժողովուրդը մե՛նք ենք որ կրտային ներդրումներն կը հայցենք:

այս մարդոցն որ արեւմուտքէն կու գան մեզի. մենք արեւելեան ծորուորք մե՛նք ենք որ խոչի աղտուութիւն կը պարտաք այս նաւերներուն որ Լուսիկ-թընի հայրենիքէն կ'ընեն դուրս:

Եւ որովհետեւ մենք իրենց շարժ չու-նինք այն զեղին մասնան օր պէտք է մեր որովհետեւ մենք անգամ կը համակերպուինք որ օտար ստիճը ծծեն ա-նոնք. զէ՛ք է կ'ստեր, բայց կըր գուն չունան... պարտութիւն իրաւունք ունին արդեւ...:

Ա՛յն, Պե՛ղեման մը պէտք էր մեզի, բայց Պե՛ղեմանի համարմա միտքը, ու մեծ սիրով ամէն քարու մէջ ժողովուրդի մը շնչոցները:

Գրիտոտի այն յորդ պոռթկումը պէտք էր մեզի անմասնաբէ՛ր քեր շարժ-քան տարի առաջ վառայ մեր յո-ւրը տակնուրէն կ'արտայայտէ: Բայց մենք ազգէս, simpleste ժողովուրդը մըն ենք, ու մեր արագիլ երեւակայու-թեան մէջ՝ սովոր կ'առնին բերաններ ունին, ու չենք տեսնել դաւանախորու-թեան աղտը, որ է կ'ընթացի մը պէս կը փակի կը մնայ ազգի մը մորթին վրայ:

Մեր փոխտնային որ կը ձգտուի հեղուկեղ-թութիւնը ամէն անկիւնները, բնական օրէնքի համայն պիտի գրքեն ժողո-վուրդը ճարտարութեամբ, այսինքն պի-տի ստիճը զինքը որ պէտքերը անձամբ հոգար, ինչ իրեն համար արտադրու- և յարաբերութեան զարգացմամբ նաև ճարտարութեամբ անակաճեղ արտաձե-նու: Միշտ խոսքով, երկարութիւնները գոր-ծարաններու թիւը հեղուկեղ պիտի բացմայակեն և ստով խոզարք մը ե-րեւան պիտի գայ այնպիսի անգամներ որոնք զարգացում են ինչպէս արեւ-հասարակութեան մէջ և որոնք կրնան գործարաններ կ'ընեն ու վարել: Արդէն երկարութիւններ այս պահանջը մասա-ստերած ըլլալու են. ընկերութիւնները անշուշտ մեքենայէ-ս-ճարտարակները, արեւմտագետներ, monteurներ և այլն կը գործանեն իրենց bureau technique-երու կամ Արհեստագիտութեան մէջ և որովհե-տեւ տեղային մասնագէտներ կը պակսին, հասարակութեան մէջ որ մեծ մասամբ տա-րներէ զրուսուած են այդ պատճառները:

ԳԻՏԱԿԱՆ ԷՋՈՐ

ԱՐՄԵՆԱԳՐԱԿԱՆՈՒԹԻՒՆԸ ԾՈՒՐԸԸ

ՄԻՊՈՎԱՍԱ (Գերմանիա) 10 Յունիս

Եթէ այս անգամուան նամակն մեր տառութիւն մը փոխուելու իջէն, հաս-նակարար ամենէն աւելի պիտի նախըն-տելի մարտ Տէլփրիտակներ իտալացի փա-ռաչի մասնական աւելի քար յորտածին մէջ յիշուած հետեւեալ խոսքը. «Եթէ ինչ ու փաստարան պէտք եղանք անձը ուրիշ ազգը, արժեք ուր, ձեռքեր արհեստ-ը ընտրենք որ սորովցնէ, որուն մէջ դարձաւ ուսուցիչ ու դիտութիւն կայ: Եւ իրաւ ո'րքան ճիշտ ու ո'րքան իմաս-տալից խոսքուր մը կը պարտաւորեն ստին խոսքերը, զորս մեծածան փաշան կ'ողղէ եղբ իրեն զիմազ հայ պատանի-ներուն: Սիղիք է զիմազ թէ արքեօք այդ հայ պատանիները կը համարին, կ'ընտրեն ըստինքն այդ ոսկի խոսքերն արժէքը: Եւ կը վարանի այդ բնուր: Կերտակայմէ թէ թիւի կամ փաստարան ըլլալու տեղին ընտանած երկուստար-ները ամենէն այ ամառը բացատրութեան, կամ ազգային տարրական վարժարանէ և կամ երկրորդական վարժարանէ մը ե-լուծ են: Արդ այս հաստատ է թէ, մեր ո՛չ մէկ զարգանք մեջ ապկերտ մը թի-ւաբարութեան է իր առած ուսման ու կրթու-թեան հետ մեկտեղ, զանէ միջակ գաղա-փար մը իւրաքանչիւր այն ընտրանքն ու քա-ղաքակրթութեան առաջին աղբերակէն մէկը եղող ճիշդ մասին որ արհեստագի-տութիւն (technique) կը կոչուի: Եւ զիմազ ասակեղծները, ուսուցչներն հարկերն հիշողք առ առանկան կրտայ շնորհով պա-տասխան մը տալ, երբ հարցուի օրինակի համար թէ ինչ է մեքենագիտութիւնը կամ երկարագիտութիւնը և կամ ինչ-չ պիտի նախապարտաւորութեամբ մը կրտայ մը կը արտաբայուի իրարեւմեամբ այդ ճի-ւղերուն հետեւի, կայն: Զարիւր տարի առաջուան Պոստայ 66 հասարակութիւնները թուրքով և պղտիկ փիթուրութեամբ մը ներկայ բարձր-ագիտող հիմն էն, Արիւնից ցաւորով մաս-նակի կ'ընէր թէ շնչերը զգալի կերպով են մնացած են ճեւաղանակութեան մէջ: Ասոր պատճառը բնականաբար ո՛չ այլուր փոխուած է, եթէ ոչ մեր զարգացման այն միտողութիւն մէջ որ պատարաստող սերունդը տեսալ մը հակակրթութիւն կը գտնէ վիճող զգուտներուն:

Ճակատան ձեռքին մէջ կ'առնեն, ու կը մտնենով, մեղանցման, քան տարի վերը կը որոնանք այսօրուան սերունդը տար-րը սերի ըլլայ մեր հանրային կեանքին մէջ, ու խաչող տարր մը... Եւ ինչի՞նչ ա-նանկ կու գայ որ մարմնայ մէջ մասն է որ կը կարեն կը խլեն ինձմէ:

Փաստի զի այն աղբերուն մէջ իսկ ուր զարգացողութիւնը դարձնէր ի վեր բն-տանութեան իրաւունք ստացած է, կրու-նական խորութիւնները հաղի նախա-պարտութեանը կարգն անցած են, հա-կին պատմական յիշատակներ դարձած և մեզք քաղաքակրթութեան շարժարարը նոր խածած ենք դեռ:

Մեր փոխտնային որ կը ձգտուի հեղուկեղ-թութիւնը ամէն անկիւնները, բնական օրէնքի համայն պիտի գրքեն ժողո-վուրդը ճարտարութեամբ, այսինքն պի-տի ստիճը զինքը որ պէտքերը անձամբ հոգար, ինչ իրեն համար արտադրու- և յարաբերութեան զարգացմամբ նաև ճարտարութեամբ անակաճեղ արտաձե-նու: Միշտ խոսքով, երկարութիւնները գոր-ծարաններու թիւը հեղուկեղ պիտի բացմայակեն և ստով խոզարք մը ե-րեւան պիտի գայ այնպիսի անգամներ որոնք զարգացում են ինչպէս արեւ-հասարակութեան մէջ և որոնք կրնան գործարաններ կ'ընեն ու վարել: Արդէն երկարութիւններ այս պահանջը մասա-ստերած ըլլալու են. ընկերութիւնները անշուշտ մեքենայէ-ս-ճարտարակները, արեւմտագետներ, monteurներ և այլն կը գործանեն իրենց bureau technique-երու կամ Արհեստագիտութեան մէջ և որովհե-տեւ տեղային մասնագէտներ կը պակսին, հասարակութեան մէջ որ մեծ մասամբ տա-րներէ զրուսուած են այդ պատճառները:

Մեր փոխտնային որ կը ձգտուի հեղուկեղ-թութիւնը ամէն անկիւնները, բնական օրէնքի համայն պիտի գրքեն ժողո-վուրդը ճարտարութեամբ, այսինքն պի-տի ստիճը զինքը որ պէտքերը անձամբ հոգար, ինչ իրեն համար արտադրու- և յարաբերութեան զարգացմամբ նաև ճարտարութեամբ անակաճեղ արտաձե-նու: Միշտ խոսքով, երկարութիւնները գոր-ծարաններու թիւը հեղուկեղ պիտի բացմայակեն և ստով խոզարք մը ե-րեւան պիտի գայ այնպիսի անգամներ որոնք զարգացում են ինչպէս արեւ-հասարակութեան մէջ և որոնք կրնան գործարաններ կ'ընեն ու վարել: Արդէն երկարութիւններ այս պահանջը մասա-ստերած ըլլալու են. ընկերութիւնները անշուշտ մեքենայէ-ս-ճարտարակները, արեւմտագետներ, monteurներ և այլն կը գործանեն իրենց bureau technique-երու կամ Արհեստագիտութեան մէջ և որովհե-տեւ տեղային մասնագէտներ կը պակսին, հասարակութեան մէջ որ մեծ մասամբ տա-րներէ զրուսուած են այդ պատճառները:

Մեր փոխտնային որ կը ձգտուի հեղուկեղ-թութիւնը ամէն անկիւնները, բնական օրէնքի համայն պիտի գրքեն ժողո-վուրդը ճարտարութեամբ, այսինքն պի-տի ստիճը զինքը որ պէտքերը անձամբ հոգար, ինչ իրեն համար արտադրու- և յարաբերութեան զարգացմամբ նաև ճարտարութեամբ անակաճեղ արտաձե-նու: Միշտ խոսքով, երկարութիւնները գոր-ծարաններու թիւը հեղուկեղ պիտի բացմայակեն և ստով խոզարք մը ե-րեւան պիտի գայ այնպիսի անգամներ որոնք զարգացում են ինչպէս արեւ-հասարակութեան մէջ և որոնք կրնան գործարաններ կ'ընեն ու վարել: Արդէն երկարութիւններ այս պահանջը մասա-ստերած ըլլալու են. ընկերութիւնները անշուշտ մեքենայէ-ս-ճարտարակները, արեւմտագետներ, monteurներ և այլն կը գործանեն իրենց bureau technique-երու կամ Արհեստագիտութեան մէջ և որովհե-տեւ տեղային մասնագէտներ կը պակսին, հասարակութեան մէջ որ մեծ մասամբ տա-րներէ զրուսուած են այդ պատճառները:

ուսմանը շարքը կարգացնի ուշի ուշով, կրցան բաւական զգալիք մը կազմել ակնարկուած այդ երկու զվարար ար-հեստներուն վրայ: Որպէս զի այս հիշած ողորմիկ զազափարները տակաւ անհետին ու սէր մը ծագի մեր ծնողներու ու ե-րկուստարներու մէջ զէպ ի արհեստագի-տութիւնը, պէտք է որ ստեպ, առատու-թեւ և ճշգրիտ կերպով թեթեւեղ մէջ գրուի այն նիւթն վրայ:

Յարցող զրուսեալ մը պիտի աշխա-տավ բացատրել թէ ինչ է արհեստագիտու-թիւնը և թէ ինչպէս կարելի է լուսարոյն կերպով մեքենայութեան և երկարա-յիտութեան ճարտարագէտ պատրաս-տելի:

ԶԼՍՆԻ Ե. ԱՆՔԵՂԱՍՏԱՆ

ՆՈՐԻՆ ԳԱՆՍՏԱՆ

ԲԱՊՁ, 13 յունիս.

Չարիտ քաղաքի նորէն Գալթիանով եթէ իր շահատուութիւններուն մէջ չը խառնէր շնչող անուշը ու մեր գեղեցի-կացիտական ճաշիկը:

Իր արտաբայական տարանջրը որու որ կ'ուզէ թող կ'ընէ, բայց սակէ ետ-քը թող շնորհակցանայ հոս ու հոն, ըստով թէ ինչքա Պոստայ մէջ ազգային ա-նուն համար է թէ հայ երեւելի դերա-սան մըն է, թէ ամբողջ Շնչաբարի հրա-շախ կերպով ներկայացուցած է, ու հի-մայ Բաղրի ինկած մէկ զանի ներկա-յանցութեան հետ տայ: Աստու-տեր են զորս իր Աղբերուց վրայ հրա-տարակել չէ քառան: Մտքն չէ ան-ցուցան կարծես թէ շնչող պիտի տես-նեն այդ ստեղծը: Հետաքրքրի էր զիմա-տակ թէ երբ և ո՞ր ընտրանք է baronի աշխատանքի տիրուրը:

Ծնուելով սրտը տուած ներկայացման ներկայ զգուտներով, բայց հետեւեալ օրը կ'ըրգայ նոյն փոքրիկին մէջ ՎՍՍՍ թոնան կայ դերանսանք բառերը զորս Պոստայ իրապարակ զրկուած մտքեր են ամբողջ Գալթիանովի շնչաբարները: Սպասե՛ք հիմա, սպասե՛ք զարթելով որ այդ տղան դերասան ըլլայ: համբերութիւն:

Լուստուն կը փակի հիմակ, ալ վտանգ ըլլալով թէ Բալթիկ հայ զաղթականու-թեամբ իր ինչ ըլլալու հասցուած: Հոս, ալ ընկերի շունի: կը գրեմ այս ստեղծը զարգացնելու համար Լուստարի հայ գաղ-թականութիւնը. փորձանք մըն է այս տղան մեր զլիտուն որ շնչողն անտեղը կ'աղտուի:

Լուստուն կը փակի հիմակ, ալ վտանգ ըլլալով թէ Բալթիկ հայ զաղթականու-թեամբ իր ինչ ըլլալու հասցուած: Հոս, ալ ընկերի շունի: կը գրեմ այս ստեղծ

